

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΝΑΤΗΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ο Πρόεδρος τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως
πρὸς τὸ Πανελλήνιον
Διακηρύττει

Ἡ ἐπιθυμητὴ παρὰ πάντων Ἐθνικῆ Συνέλευσις, συγ-
κεκλιμένη ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς νομίμους πληρεξουσίου
τοῦ ἔθνους, ἔκαμε τὴν ἐναρξίν τῆς τῇ 6 Ἀπριλλίου,
κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκλέχθησαν ὁμοφώνως Πρόεδρος ὁ
Κύριος Πανοῦτζος Νοταῆς, καὶ Ἀντιπρόεδρος ὁ Κύ-
ριος Ἰωάννης Λογοθέτης, Ἀρχιγραμματεὺς δὲ ὁ Κύριος
Ἀνδρέας Παπαδόπουλος.

Τὰ δὲ πρακτικά τῆς Δέλου δημοσιεύεσθαι διὰ τοῦ
τύπου τακτικῶς, διὰ νὰ βλέπῃ τὸ Κοινὸν εἰς ποῖα
ἐπιτεκίμενα καταγίνονται οἱ πληρεξουσιοὶ του.

Τῇ 6 Ἀπριλλίου 1826, ἐξ Ἐπιδάφου.

Ο Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.
Πανοῦτζος Νοταῆς.

(Τ. Σ.) Ο Ἀρχιγραμ.
Α. Παπαδόπουλος.

Ἐγχαῖρι εἰδήσεις.

Ἀπὸ Ναυπλίου.

Περὶ τῆς κατὰ τὴν 25 τοῦ Μαρτίου γενομένης εἰς
Μεσολόγιον λαμπρᾶς μάχης καὶ νίκης ἀκόμη δὲ ἐ-
λάδομεν ἐπίσημον εἶδησιν παρὰ τῆς ἐκεῖ ἐπιτροπῆς
ἀπὸ δὲ γραμμάτων ἄλλων μαθάνομεν ὅτι 300 ἦσαν οἱ
ἐκείσεβα πολεμήσαντες, καὶ τὰς πολυαριθμούς τῶν
ἐχθρῶν φάλαγγας ἀποκρούσαντες ἥρωες. 100 αἰχμά-
λατοι στρατιῶται, 7 ἀξιωματικοί, καὶ ὁ γαμβρὸς
τοῦ Μεχμέτ-Ἀλή Μουχαρέμ-μπασης, πιασθέντες ζών-
τες, ἐλάμπρυναν ἐτι πλέον τὴν νίκην. Ὁ ἀπαστά-
της Γάλλος Σουλεϊμάν-μπασης ἐφωεύθη. Μεταξὺ δὲ τῶν
ἐλλοτάτων ἄλλων καὶ πλουσιωτάτων λαφύρων εἶναι
καὶ 1700 λογχοφόρα ὅπλα καὶ 12 πλοίαρια (λαν-
τῆς). Ὁ δὲ ἐλληνικὸς στόλος φθάσας εἰς Μεσο-
λόγιον ἐπολέμησε τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἂν δὲν ἐδυνήθη νὰ
κατορθώσῃ εὐθὺς ὅσα ἤλπίζαμεν, δὲν εἶναι ὁμῶς ἀπελ-
πίστια καὶ ὅτι δὲν ἐγένε σήμερον, ἡμπορεῖ νὰ γενῇ αὐριον.
Τὰ πολυειδῆ παθήματα τῆς ἐν Μεσολογίῳ φρου-

ρᾶς, ἡ γενναιοτάτη αὐτῆς ἀντίστασις ὁλοκλήρου ἤδη
χρόνον, καὶ τὰ πολυάριθμα λαμπρὰ τρόπαια δὲν ἡμ-
ποροῦσαν νὰ μὴ κινήσωσι καὶ τοὺς ἔξω ἀδελφοὺς των.
Οἱ στρατηγοὶ τῶν ἀρειτόλμων Σουλτανῶν Κώνστας Μπό-
τσαρης, Δράκος κ.λ., οἱ στρατηγοὶ Καραϊσκάκης,
Τζόγκας, Ράγκος, Σ. Κατζικογιάννης, Εὐαγγέλης
Μητσοκοντογιάννης κ.λ. ἔδραμον ἐνθουσιασμένοι εἰς βοή-
θειαν τῶν ἐν Μεσολογίῳ, καὶ ἤδη συνιστῶσι πολυάριθμον
καὶ ἰσχυρὸν στρατόπεδον περὶ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἐντὸς ὀ-
λίγου Δέλομεν ἀκούσει καὶ αὐτῶν λαμπρὰ κατορθώματα.

Ὁ ὑπερήφανος Ἰμπραήμης ἡπατήτης εἰς τὴν ὁποίαν
ἔδωκεν εἰς τὸν σουλτάνον ὑπόσχεσιν, ὅτι ἐντὸς 20 ἡ-
μερῶν Δέλει κυριεύσει τὸ Μεσολόγιον. Τέσσαρας ἤδη
ὁλοκλήρους μῆνας πολιορκεῖ, καὶ δὲν ἡμπερεῖ νὰ πλη-
ρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Δὲν ἐγνώριζε καλῶς, πρὸς
ποιοὺς μελετᾷ νὰ πολεμήσῃ. Τὰ ἀδύνατα τοῦ Μεσο-
λογίου τείχη ἔπασαν, ἀλλὰ τὰ δυνατώτατα στήθη τῶν
φρουρούντων τὸ Μεσολόγιον Ἑλλήνων δὲν πίπτουσιν
εὐκολά. Πρὸς αὐτὰ πολεμεῖ ὁ βάρβαρος ἀπὸ πολ-
λῆς, καὶ ὅχι πρὸς τὰ τείχη· στηθوماχεῖ, καὶ δὲν
τειχομαχεῖ πλέον. Πόση καταισχύνῃ εἰς τὸν μέγαν
σουλτάνον, ὅστις ἐκίνησε καὶ Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν καὶ
Ἀφρικὴν ἐναντίον μιᾶς μικροτάτης γωνίας τῆς Ἑλ-
λάδος, καὶ εἰς διάστημα ἐνὸς ὁλοκλήρου χρόνου δὲν
ἡμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του! Καὶ πόση ἐξ
ἐναντίας δόξα εἰς τὴν Ἑλλάδα! Ἐὰν δὲ μετὰ τόσας λαμ-
πρὰς νίκας, μετὰ τοσαύτην γενναιοτάτην ἀντίστασιν,
πέσῃ τὸ Μεσολόγιον, πίπτει ὅχι διὰ τὴν πολλὴν καὶ μέ-
γαν τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν, ὅχι διὰ ἀνανδρείαν τῶν φρουρούν-
των, ἀλλὰ δι' ἄλλας αἰτίας.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημε-
ρίδος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐφθασε, τέλος, καὶ ἡ πολυεύκτος ἐκείνη ὥρα,
καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς τρίτης ἐθνικῆς συνελέ-
σεως, ἀνοίγεται νέον ἐλπίδων στάδιον εἰς τὴν καρδίαν
παντὸς Ἑλλήνος. Ὁ μέγας ἀγὼν, εἰς τὸν ὁποῖον πε-
ριεπλέχθησαν ἐπὶ ποτε ἐφέτος οἱ ἀναξιοπαθόντες Ἑλ-
ληνες, ἀπὸ τὸν ἀκάματον καὶ ἀδυσώπητον ἐχθρὸν τοῦ
χριστιανικοῦ ὀνόματος, ἀντὶ τοῦ νὰ τοὺς ἀπαυδήσῃ.

ἔφηεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς
τῶν γλυκεῖαν πατρίδα ἀγάπης των, ἐστήριξε καὶ
ἰσχύισε τὴν καρτεροψυχίαν καὶ γενναιοτήτά των. Ἐυ-
αλμοὶ εἰς τοὺς κινδύνους, ἀνένδοτοι εἰς τὰς περιστά-
σεις των, ἐν καὶ μόνον αἶσθημα ἔχουσι, τὴν τελεί-
αν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀπὸ τῆς τυραννίας τὸ σιδηροῦν σκῆ-
πτρον· καὶ τοῦτο γίνεται σήμερον τὸ σπουδαιότερον
ὑποκείμενον τῶν σκέψεών των. Σκέπτονται, ναί, αἱ
Ἕλληνες, ἀλλὰ σκέπτονται ὅχι πῶς νὰ προτείνωσιν
νὰ δεχθῶσι συμβιβασμοὺς ἀναξίους τῆς δόξης των,
ἀλλὰ πῶς νὰ ἐφεύρουν νέους πόρους εἰς τὴν παράτα-
σιν τοῦ ἀγῶνός των, πῶς νὰ βελτιώσωσι τὸν ἐσωτε-
ρὸν διεργανισμόν τῶν πραγμάτων των, καὶ πῶς νὰ
δώσωσι σφικτότερα τοὺς ἰσχυροὺς των βραχίονας, διὰ
καταστρέφειν ἐξ ὀφκλήρου τὰς ἤδη λειποθυμύσας
δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου των.

Μὲ τοιαῦτα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐμψυχωμένοι οἱ πλη-
ρεξούσιοι τῆς σεβαστῆς ταύτης χορείας, ἔρχονται σή-
μερον, πιστοὶ εἰς τὰ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὰ χρέη των,
φωτισμένοι ἀπὸ τὴν πείραν περὶ τῶν ἀληθῶν συμφερόν-
των τῆς, καὶ ἐφοδιασμένοι μὲ τὰς κοινὰς εὐχὰς, νὰ
ἐπιθέσωσι τὸν ὑστερινὸν λίθον εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς
καὶ ἑνδοξὸν οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας μας.
Δόξα καὶ τιμὴ εἰς αὐτοὺς, ἐάν, καθὼς δὲν ἀμφιβάλ-
λομαι, φθάσωσιν εἰς τὸν προκείμενον σκοπὸν των, τὴν
εὐδαιμονίαν τοῦ γένους μας! Τὰ ὀνόματά των ἐγχαραγ-
μένα εἰς τῆς ἀθανασίας τοὺς κώδικας, θέλουσι μένει εἰς
γενεὰς γενεῶν ἀνεξάλειπτα.

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐθνικὴν συνέλευσιν ἀποδιδέποντες
πολλοὶ πατριῶται, ἔσπευσαν καὶ σπεύδουν καθημέραν
εἰς τὸ νὰ δώσωσι πολλὰς σωτήριους συμβουλὰς περὶ
διαφόρων ὑποθέσεων ἀναγομένων εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν
πραγμάτων τοῦ ἔθνους μας. Κατὰ τὴν αὐτὴν εὐκαι-
ρίαν δὲν ἔλειπα καὶ ἐγὼ, ἔκτινος καιροῦ, ν' ἀνακι-
νῶ τὸν Διογένηιον πίθον μου, λέγων καὶ γράφων ὅτι
μὲ ὑπεργόρευσεν πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὸν χρέος μου,
ἢ μὲ ἐτυγχώρησαν τὰ σπενὰ τῶν γνώσεών μου ὅρια.
Εὐτυχῆς ἐγὼ, ἂν μεταξὺ τῶν πολλῶν ματαιολογιῶν μου,
ἠδυνήθην κατὰ τι νὰ θάλλω εἰς τὸν σκοπὸν μου!

Μὲ τοῦτο καὶ μόνον τὸ φρόνημα, ἔρχομαι καὶ ἤδη
νὰ ἐκθέσω ἐν συντόμῳ τὴν γνώμην μου, ἥτις, κα-
θ' ὅσον ἠγωνίζω περὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν φιλότατων ὁμο-
γενῶν μου, ἐλπίζω νὰ εἶναι καὶ ἡ γνώμη τῶν σεβαστῶν
μας πληρεξουσίων.

Προτείνω λοιπὸν, ἢ μᾶλλον ὑπενθυμίζω·

Α'. Νὰ προσδιορισθῇ παρὰ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσε-
ως ἀμοιβὴ ἀνάλογος μὲ τὰς ἀτιμήτους ἐκδουλεύσεις τῆς
ἀθανάτου φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου. — Εἶναι περιλ-
τὸν ν' ἀναπτύξω τὸ κεφάλαιον τοῦτο, διότι δὲν εἶναι
βέβαια κἀνείς Ἕλλην, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά, πλη-
ρης εὐγνωμοσύνης, δὲν σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαςιν εἰς τὸ
αἷμα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ ἡρώων, τῶν σωτῆρων καὶ εὐ-
εργετῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡμεῖς ἀτομικῶς ἐπε-
ριορίζομεθα μέχρι τοῦδε εἰς ξηρὰς καὶ ἀκάστους ὑπὲρ
αὐτῶν εὐχὰς, ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις, εἶμαι πεπεισμέ-

νος, θέλει δείξει καὶ πραγματικῶς τὸ κοινὸν τοῦτο
τῶν Ἑλλήνων αἶσθημα. Νομίζω λοιπὸν πρὸς τοὺς
ἄλλους, ὅτι εἶναι καλὸν νὰ χαραχθῇ νόμισμα,
διὰ δεσπίσματος τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως (ὁποῖαν
δηλαδὴ, αἱ χρηματικαὶ περιστάσεις τὸ συγχωρήσωσιν ἢ
ἔδω ἢ ἀλλαχοῦ); φέρων, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους,
φρουρίον, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιάλξεων αὐτοῦ τὴν νίκην μὲ
τὰ παράσημά της· ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου, νὰ ᾔῃαι ἐγγε-
γραμμένη ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη· «Τῇ ἐν Μεσολογγίῳ
φρουρᾷ, ἡ εὐγνώμων πατρίς». Ποία ἄλλη
καταλληλότερα ἀμοιβὴ τῆς δόξης των παρὰ τὴν διαιώνισιν
τῆς μαρτυρίας τῆς εὐγνωμοσύνης μας;

Β'. Νὰ προσκληθῶν ἐκ μέρους τῆς ἐθνικῆς συν-
ελεύσεως οἱ ἀξιολογώτεροι, σοφώτεροι καὶ εἰδημονέ-
στεροι τῶν ὁμογενῶν μας, ὅσοι διατρέξουσιν εἰς ξένην
γῆν, εἴτε διὰ τῆς ἐφημερίδος, εἴτε κατ' ἄλλον τρό-
πον, ὅποιος ᾔθελεν ἐγκριθῇ καταλληλότερος κατ' ἀνα-
λογίαν τοῦ χαρακτήρος ἑνὸς ἐκάστου τῶν προσκληθη-
σομένων. Νὰ προσκληθῶσιν ἐπίσης καὶ ὅσοι τῶν φι-
λελλήνων ἀξίων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν ᾔθελαν κριθῇ ὡς
μᾶλλον συνεκτικὸν εἰς τὴν πρόοδον τῶν πραγμάτων μας,
μάλιστα ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐφάνησαν εὐδιάθετοι εἰς τὸ
νὰ συναγωνισθῶσι μὲ ἡμᾶς. Δὲν λέγω [ἀπαγε!] ὅτι
δὲν εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα ἱκανοὶ, ἄξιοι καὶ πεφωτισμένοι ἄνδρες, ἀλλὰ
δὲν δύναται καὶ κἀνείς, ἐλπίζω, νὰ ἀναιρέσῃ, ὅτι
ἔχαμεν ὀλιγωτέρους, παρ' ὅσους ἀφεύκτως ἀπαιτεῖ ἡ
ἀρτισύστατος κοινωνία μας. Ἡ ἔλλειψις αὕτη, καθὼς
καὶ ἄλλοτε εἶπον ἀλλαχοῦ διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἦτον ἀ-
ναντιρρήτως καλὸν ν' ἀναπληρωθῇ, χωρὶς νὰ πειρα-
χθῇ μήτε ἡ φιλοτιμία, μήτε ἡ ἀξιοτής των ἤδη ὄν-
των. Ἐπὶ παραδείγματός· Ἡ Ἑλλὰς διώρισε κρι-
τήρια. Αὐτὰ τὰ κριτήρια μέλλουσι νὰ κρίνωσι περὶ
τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς τιμῆς, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς
τῶν πολιτῶν, τρία πολῦτιμα καὶ μεγαλῆτερα πράγ-
ματα τοῦ ἀνθρώπου. Τιμῶ τὴν ἀρίστην ἐκλογὴν τῶν
μέχρι τοῦδε συσταθέντων κριτῶν, ὡς ἀξίων τῆς ὑπο-
λήψεως, τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνουσιν. Ἰσως εὐρίσκο-
ται καὶ ἄλλοι τινες ἄξιοι τοῦ μεγάλου τούτου ἐπα-
γέλματος, ἐπίσης εὐνομήτοι καὶ εὐσυνείδητοι ἄν-
θρωποι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Ἡ Ἑλλὰς μέ-
λει καὶ πρέπει νὰ συστήσῃ καὶ ἄλλα κριτήρια.
Ἐχομεν ἀράγε τὸν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἀπαιτούμενον
ἀριθμὸν; ἢ μήπως, εἰς τινὰς περιστάσεις, θέλομεν
ἀνακαλέσει τὸν καιρὸν τῶν Μουφτίδων καὶ τῶν Κα-
τίδων; — Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν περιμέ-
νει τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἀγροασθείας
μὲ τὴν χύσιν τῶν μαρτυρικῶν αἱμάτων. Τοῦτο μᾶς
τὸ ὑπόσχεται ἢ ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολὴ τῆς τι-
χῆς τῶν ὅπλων μας, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ φιλότιμος
δικαιοσύνη τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης. Ἀμέσως μᾶς
χρειάζεται γραφεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, συγ-
κείμενον ἀπὸ ἀνθρώπων περισσοτέρους παρὰ τοὺς ἄλ-
τας· μᾶς χρειάζονται ἄνθρωποι ποδὸς ἀποστολῆς εἰς
διάφορα μέρη, ἄνθρωποι πολιτικοὶ, καλὶπτεροὶ, ποιο-

ἄνθρωποι, τέλος, τοῦ μεγάλου κόσμου, ἐκ
οἰκῶν καθείς πρέπει νὰ ᾔναι συνωθευμένος μὲ
ποσότητα ὑπαλλήλων ἐπίσης εὐμαθῶν καὶ
Σέβεται κατὰ τὸ χρέος μου τοὺς πρῶν
ὄντας εἰς τὴν διπλωματίαν τοῦ γένους
ἀνθρώπων ἐγνωσμένης ἀξιότητος, μαθήσεως
καὶ πειρασίας· ἀλλ' ἐρωτῶ πάλιν, ἔχομεν ἀνάγε
τοῦτο τὸ εἶδος ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν; ἢ μή-
πως ἐλόμεν ἀνακαλέσει τὸν καιρὸν τῶν ἀπὸ Μαμ-
μακοίων καὶ Μελιτιδῶν· Ρεῖζ-ἐφέντιδων; ---- Ἡ Ἑλ-
λας νὰ ἔμδῃ ἐκ νέου εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν
τῆς ὑπέρωτης, τῆς ὁποίας ἦτο ποτὲ, καὶ σπεύδει πάλιν
τὴν γέννη μέλος, ἐπιθυμεῖ δικαίως τὴν αὐξήσιν τῶν
τακτικῶν στρατευμάτων της, χωρὶς ποτὲ νὰ παύσῃ ἀ-
πὸ τοῦ νὰ θεωρῇ τὸ κακῶς λεγόμενον ἄτακτον στρα-
τευμὰ της, ὡς αἴτιον τῆς σωτηρίας της; τῶν μέχρι
τοῦδε ἐκδόσεών της, καὶ ὡς ἀτικείμενον τῶν εἰσέπειτα
ἐλπίδων της. "Αν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ τακτικοῦ ἡδύνα-
το ἡ ἀνδρεία μόνη, ἡ ῥωμαλαιότης, ἡ εὐτολμία, ὁ ἡ-
ρωϊσμός· ὃ ἀναπληρώσῃ τὴν τέχνην, εἶναι ὁμολο-
γούμενον, ὅτι ὁ ἔσχατος στρατιώτης τῆς Φρουρᾶς τοῦ
Μεσολογγίου ἤμπορῶσε νὰ χρηματίσῃ ἀμέσως πρωτοστρά-
την. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τέχνη δὲν δίδεται δωρεάν, μήτε εἰς
τὸ ἄτακτον στρατευμα, μήτε (ἀσυγκρίτως ὀλιγώ-
τερον) εἰς τὸ τακτικόν, ἀλλ' ἀποκτᾶται διὰ τῆς
διδασκαλίας· καὶ ἐπομένως, ἐπειδὴ οἱ τακτικοὶ Ἑλ-
ληνες, διὰ τὸ ἀποδῶσιν ὅποιοι ὑπόσχονται, ἔχουσι
χρεῖαν ἱκανῶν διδασκάλων καὶ ὁδηγῶν, διὰ τοῦτο ἐ-
ρωτῶ αὖθις, ἔχομεν τάχα τὸν καὶ εἰς τοῦτο ἀπαι-
τούμενον ἀριθμὸν; ἢ μήπως θέλομεν ἀνακαλέσει τὸν
καιρὸν τῶν μονομάχων Πεχλιδῶν-πασάδων; — Ἀπο-
σιωπῶν τὰ περαιτέρω, ὡς ἐπίσης γινάσται καὶ μὴ
ἀμφισβητούμενα, πρῶτον εἰς τὴν τρίτην μου πρότασιν.

Γ'. Νὰ προκηρυχθῇ παρὰ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως
ὅτι, ὅσοι τῶν ὁμογενῶν γεννηθέντες εἰς μέρη μὴ ἐλεύ-
θερα τῆς Ἑλλάδος, πολλὰ δεινὰ ἐπιτοπίως παθόντες
ἐνεκα τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἔχασαν τὴν
περιουσίαν των, καὶ ἤδη δυσυχοῦντες περιφέρονται ἀ-
σικαί καὶ ἄποροι, οἱ τοιοῦτοι ἐρχόμενοι εἰς τὰ ἤδη
ἐλεύθερα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ παραστήσωσι μὲ
ἀποδείξεις βασίμους τὰς περιστάσεις καὶ τὴν κατά-
σιν των, θέλουσι λαμβάνει καθείς τοσούτου μέρους ἐ-
θνικῆς γῆς, κατ' ἀναλογίαν δηλαδὴ τῆς οἰκογενείας του,
καὶ τῆς προτέρας του καταστάσεως, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ
νὰ τὴν νέμεται ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτοῦ καὶ κατὰ διαδο-
χὴν, νὰ δίδῃ δὲ ἐκτὸς τοῦ διατεταγμένου δεκατισμοῦ
ἐτησίως μετρίαν τινὰ ποσότητα χρημάτων, ἐν εἴδει ἐν-
τικίου, πολὺ ὀλιγωτέραν ὅμως παρ' ὅσον εἶναι τὸ σύν-
θετος ἐνοίκιον, καὶ πάντα σταθερὰν ἀνευ αὐξομειώσεως.

Δ'. Τίς δύναται ν' ἀγνῇ τὸ ἐκ τούτου μέγα ὄφε-
λος! Τίς δύναται ν' ἀμφισβῇ, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ-
το εἶναι ὄχι μόνον χρέος πατριωτικὸν καὶ φιλόφρονον,
ἀλλὰ καὶ δικαίωμα, τὸ ὅποion ἔχουσιν οἱ δυστυχίσαν-
τες ὁμογενεῖς εἰς τὴν συμμέθεξιν τῶν δικαιμάτων τοῦ
ἔθνους, καὶ πρᾶγματικὸν ὄφελος, τὸ ὅποion θέλει ἀ-

πολαύει ἡ πατρίς διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ὁμογενῶν,
διὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κατοίκων τῶν ἐλευθέρων μερῶν,
διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν ἐθνικῶν γεῶν (αἱ ὁποῖαι
ἀπέραντοι σχεδὸν οὗσαι κατὰ τὴν ἑκτασιν, μένουσιν
ἄκαρποι διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν χειρῶν), καὶ διὰ τῆς
ἐκ τούτου αὐξήσεως τόσοι τῶν ἐθνικῶν προσόδων, ὅσον
καὶ τῶν στρατολογιῶν.

Δ'. Νὰ διορισθῇ Βουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἐ-
πεξεργαζομένη τὴν κλάσιν ἐνὸς ἐκάστου κατὰ πᾶς ἐ-
ποίας ἤθελον ἐπιφέρει βασίμους ἀποδείξεις, νὰ διανέμῃ
τὴν προσδιορισθησομένην γῆν, ὡς εἴρηται. (*)

Ε'. Νὰ γραφῶσιν ἐπίσης παρὰ τῆς ἐθνικῆς συνε-
λεύσεως γράμματα κατ' εὐθείαν εὐχαριστήρια πρὸς τὰ κα-
τὰ διάδοχα μέρη ἀπ' ἀρχῆς συστηθέντα ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων
κομητάτα, τοιαῦτα, ὅπως τὸ τῆς Ἑλβετίας, τῆς
Γερμανίας, τῆς Ὁδησοῦ, τοῦ Λονδίνου, τῆς Φιλαδελφί-
ας, τῆς Νειόρκας, τῆς Καλκούτας, τῶν Παρισίων,
τῆς Μασσαλίας, καὶ ἄλλων ὁμοίων.

"Αν ᾔναι ἀληθές, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ γνω-
ρίζωσι τὰ ἀληθῆ των συμφέροντα, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θέ-
λουσιν ἀπορρίψει ἀνεξετάστως τὰς ἀνωτέρω προτάσεις
μου.

Ναυπλία 6 Ἀπριλίου, 1826

Ὁ Πατριώτης

Σ. Σ.

Ὡδὴ εἰς τὸ Μεσολόγγιν.

Αἵματα, μάχαι, σφαγὴ καὶ φόνος,

Ἀνδρία, τόλμη καὶ καρτερία,

Οἷα δὲν εἶδε ποτὲ ὁ χρόνος,

εἶναι τοῦ ὕμνου μου ἡ αἰτία.

Μεσολογγίου ἔνδαξε πόλις,

Τὰς ἀμιμήτους λαμπράς σου πράξεις

Θέλουν προφέρει μὲ σέβας ὅλοι,

Καὶ δὲ θαυμάζουν ἀνθρώπων τάξεις.

Ἐδῶ (δὲ λέγουσιν μὲ καύχημά σου)

Ἐνα καιρὸν οἱ ἀπώγονοί σου)

Μ' ἀπείρους δάφνας κατορθωμάτων

Ἐστεφανώθησαν οἱ υἱοί σου.

(*) Εἶχα τελειώσει τὴν ἀνωτέρω ἐκθεσιν περὶ διανομῆς γῆς,
πότεν ἔμαθον, ὅτι ὁ μετὰ τὸν ἱεράρχην Πατριῶν Κύριος Γερ-
μαντὴς ἔχει σχέδιον ἰδίον περὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου, καὶ ὅτι τὸ σχέ-
διον ἐκεῖνο εὖρεν ὑπεραπαιστώτους πολλοὺς τῶν πληροφροῦν τῆς ἐθνικῆς
συνελεύσεως. Καθ' ὅσον ἐπληροφορήθην, τὸ σχέδιον τῆς πανηγυρικῆς
του εἶναι καὶ γενικώτερον καὶ ἀκριβέστερον παρ' ὅσον μ' ἐπέτρεπεν ὁ καιρὸς,
διὰ τὴν ἀναπτύξιν τοῦ ἰδίου μου. Ὁμολογῶ λοιπὸν πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας,
ὅτι τὸ ῥῆθρον σχέδιον οὕτως ἔχον, ὡς μὲ τὸ παρῆναι, εἶναι ἄξιον
τῆς βαθυνείας τοῦ σκεπαστοῦ ταύτου ἀρχιμοῦ, τῆς ὑποδοχῆς τῶν πλη-
ρευσίων, καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ὁμογενῶν.

Τὸ τεῖχος τοῦτο τὸ ματωμένον
 καὶ τὸ πολυτίμον σου τὸ χῶμα,
 ὅπου εἰς τὰ αἵματα εἰν πνιγμένον,
 εὐφημοῦν' ἀπὸ κάθε στόμα.
 Ἀλλὰ τί λέγω; Σεῖς στρατιῶται,
 οἱ ὧ γενναῖοι παῖδες Σουλίου,
 οἱ καρτερόψυχοι Ρουμελιῶται,
 οἱ τῆρες εἰσθε Μεσολαγγίου.
 Ἡ ἀδαμάντινος ἡ καρδιά σας,
 αἱ σιδηρᾶ καὶ ἄρρηκτα στήθη,
 αἱ τὰ ἀθάνατα τὰ σπαθιά σας
 κατὰ τυράνων φραγμὸς ἐστήθη.
 Γυμνότης, πείνα, στενοχωρία,
 Ἄπ' τὸν σκοπὸν σας δὲν σᾶς ὑπαράζει.
 Καὶ ἡ φρικτὴ σας ἡ καστεγία
 τὸν ἀλαζόνα ἐχθρὸν τρομάζει.
 Αὐτοὶ οἱ πύρινοι κεραυνοί σας,
 ὅπου μὲ κρότον πολὺν μυνγγρίζουν,
 εἶναι οἱ μόναι οἱ σύμμαχοί σας,
 Πλὴν τοὺς βαρβάρους ἐχθροὺς θερρίζουν.
 Σωροὶ τὰ πτώματα τῶν ἐχθρῶν σας,
 Ὅσους ἐθέρισαν τὰ σπαθιά σας,
 Κεῖνται ἔμπροσθεν τῶν τειχῶν σας
 Γὰρ νὰ δοξάζουν τὸ ὄνομά σας.
 Μὲ τρόπον στρέφουν τὰ βλέμματά των
 Πρὸς σᾶς οἱ βάρβαροι οἱ ἐχθροί σας
 Κι ἀπὸ τὸν φόβον τρέμ' ἡ καρδιά των,
 Ὅταν φαντάζεται τὸ σπαθί σας.
 Καὶ πῶς νὰ βλέπουν μὲ ἀφοδίαν
 Τὸ στιβαρὸν ἐδικὸν σας χέρι,
 Ἐν ᾧ αὐτοῦ πολεμοῦν μὲ ἀνδρίαν
 Ὡς καὶ γυναῖκες, παιδιὰ καὶ γέροι;
 Ἴδε τὰ τάγματα τῶν βαρβάρων
 Ἡ μᾶστιξ πάσχει νὰ τὰ κινήσῃ,
 Ἀλλ' ἐναντίαν των τρέχ' ὁ Χάρων
 Ποιὸν νὰ ἀρπάζῃ, ποιὸν νὰ ξεσχίσῃ.
 Καπνοὺς καὶ φλόγας ξερνᾷ μὲ κρότον
 Σιδηροπλάστων δρακόντων στόμα,
 Καὶ ὅπου τὴν τύχην, σπαράττει πρῶτον,
 Καὶ τὸν ξαπαλώνει νεκρὸν εἰς τὸ χῶμα.
 Ἴδε κεφάλια, πόδια ἀνθρώπων
 Πῶς πίπτουν κάτω κομματιασμένα,

Κατασκεπάζουν ὅλον τὸν τόπον
 Μ' αἷμα καὶ χῶμα συμπεφυρμένα.
 Ὡς καὶ ὁ Πλούτων κάτω μυνγγρίζει,
 Τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα μὲ ὀρμὴν ἀνοίγει.
 Βροντᾷ, ἀτράπτει, φυσᾷ, καπνίζει.
 Κανεῖς (βρονάζει) ἐχθρὸς μὴ φύγῃ.
 Σεῖς δὲ ὧ Ἥρωες, μὲ ἀνδρᾶν
 Πηδᾶτε ἔξω ἀπὸ τὰς θύρας,
 Στοὺς Τούρκους πίπτετε μὲ μανίαν
 Μὲ τὰ σπαθιά σας ὅλοι εἰς τὰς χεῖρας.
 Οἱ Τούρκοι ζῶντες εἰς τὴν γῆν θαμμένοι
 Ματαίως πάσχουν νὰ τιναχθῶσι,
 Σπαθὶ Ἑλλήνων τοὺς περιμένει
 Κανεῖς ἐκεῖθεν νὰ μὴ γλυτώσῃ.
 Τάφροι καὶ λάκκοι νεκροὺς γεμίζουν
 Τὸ αἷμα τρέχει ὡς ἄν ποτάμι,
 Αὐτοὶ δὲ σφάζουν, κόπτουν, ξεσχίζουν
 Ἔως τὸ χέρι των ν' ἀποκάμῃ.
 Μ' ἐνδόξους δάφνας στεφανωμένοι,
 Καὶ εἰς τὰ αἵματα τῶν ἐχθρῶν των
 Τὰ μυαρὰ καταβουτημένοι
 Ἐρχοντ' ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν των.
 Ἀλλ', ὧ Ὀμόνοια οὐρανία,
 Τῆς ἐναρέτου τροφὴ καρδίας,
 Ποτὲ μὴ παύσῃς, ὧ σεβασμία,
 Πέμπουσ' ἀφθότους τὰς εὐλογίας.
 Καὶ καθὼς εἶναι συνδεδεμένοι
 Μὲ τὰς τερπνάς σου χρυσᾶς ἀλύσεις
 Οὕτω, θτά μου δεδοξασμένη,
 Καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ τοὺς κρατήσῃς.

Δημήτριος Αἰνίου.